

Profetul

Marin Mihalache

Pentru el trecerea prin lume
Fusese doar o scurtă călătorie
Într-o țară îndepărtată, străină,
Un vis de demult, deja împlinit
Dar acum anume retrăit
Să i se adeverească profeția.

Se născuse însă prea devreme
Cu viziunea ascetică a pustiei,
Ispită demonică a perfecțiunii,
Copil bătrân și orb de zile ca Pan
Cântând din trestii fermecate.

Pe buze însă avea din naștere
Gustul catranului și al pucioasei.
Pentru cei săraci cu duhul
Cuvintele sale de bocet și jale
Erau precum tămâia cea sfântă
Îmbălsămând catapetesmele.

Pentru cei singuri și rătăciți
El a fost o făclie în noapte,
Torid soare în amiaza de vară,
Incendiu, focul ceresc aprins
Mistuind păduri de mister,
Harbor al fluturilor serafici
Pe tărâmul transparent al visării,
Al pământului făgăduințelor.

După ce își îngropase în osuar
Mădularele lumești de împrumut
El încă priveghea ferecat în tăcere.
Aripi de îngeri albe, străvezii
Îi crescuseră pe locul umerilor
Pe care stoic își dusesse crucea.

Pentru el trupul și carnea i-au fost
O povară în plus, o desagă de oase,
Craniul, un potir răsturnat,
Cuibar de neuroni și de hematii
Foc nevăzut sub un vitraliu de fum,
Prin care au trecut toate furtunile
De vise, viziunile cosmice, iluziile,

Zgomotul și furia zilelor.

Acum însă toate grijile amuțiseră
Și el se întorcea acasă liniștit
În noaptea neființei, pe scările
Reci și pustii ale labirintului,
Singur, străin, doar cu un opaiț
Aprins în locul unde-i bătuse inima.

Copyright © 2017 Marin Mihalache